

Species Art Works

Species Art Works

Aalto-yliopisto
Aalto-universitetet
Aalto University

Editing | Toimitus:

Liina Nurmi

Maarit Mäkelä

Outi Turpeinen

Design:

Riikka Hyypiä | Unigrafia

Imprint | Painopaikka: Grano Oy

ISBN: 978-952-64-9664-1

ISBN: 978-952-64-9665-8 (PDF)

© Aalto-yliopisto

Introduction

By Maarit Mäkelä and Outi Turpeinen
Curators of the exhibition

”Species” exhibition is an important part of the 2025 conferment of the School of Art, Design and Architecture at Aalto University. The “Species” exhibition is located in the Under Graduate Center and Marsio buildings. All the art works have tight connection to Aalto University. They belong either to Aalto Art Collection, or they are made by Aalto ARTS community members: alumnae, staff, students and promovendi.

The “Species” theme is chosen due to the loss of species. Through the art works, we are celebrating the diversity of species especially from a wider than human perspective. We are raising the awareness of the stage of the environment: an invitation to include more-than-human perspective to our thinking. We believe that art can act as gentle reminder to us all for a broader view.

*Image: Kim Simonsson “Voodoo Moss Girl” 2016,
Flocked ceramic sculpture photo: Jefunne Gimpel.*

Johdanto

Maarit Mäkelä ja Outi Turpeinen
Näyttelyn kuraattorit

”Species”-näyttely on tärkeä osa Aalto-yliopiston Taiteen ja suunnittelun korkeakoulun vuoden 2025 promootiota. ”Species”-näyttely sijaitsee Kandidaattikeskuksessa ja Marsio -rakennuksissa. Kaikilla teoksilla on kiinteä yhteys Aalto-yliopistoon. Ne kuuluvat joko Aallon taidekokoelmaan, tai ne ovat Aalto ARTS -yhteisön jäsenten: alumnien, henkilökunnan, opiskelijoiden ja promovendien tekemiä.

”Species”-teema on valittu lajien häviämisen vuoksi. Taide-teosten kautta juhlistamme lajien monimuotoisuutta erityisesti ihmistä laajemmasta näkökulmasta. Nostamme tietoisuutta ympäristön tilasta: kutsu sisällyttää ajatteluamme myös ihmistä laajempi näkökulma. Uskomme, että taide voi toimia lempeänä muistutuksena meille kaikille laajentaa ajatteluamme.

Introduktion

Maarit Mäkelä och Outi Turpeinen
Utställningens kuratorer

Utställningen ”Species” är en viktig del av 2025 års promotion vid Högskolan för konst, design och arkitektur vid Aalto-universitetet. Utställningen ”Species” är placerad i byggnaderna Kandidatcentret och Marsio. Alla konstverk har en nära koppling till Aalto-universitetet. De tillhör antingen Aalto konstsamling eller är skapade av medlemmar i Aalto ARTS-gemenskapen: alumner, personal, studenter och promovender.

Temat ”Species” har valts på grund av förlusten av arter. Genom konstverken firar vi artrikedomen, speciellt ur ett bredare perspektiv än det mänskliga. Vi vill öka kunskapen om miljöns tillstånd: en inbjudan att inkludera perspektiv som går bortom det mänskliga. Vi tror att konst kan fungera som en varsam påminnelse för oss alla att vidga vårt tänkande.

*Jenna Ahonen and Ayda Grišiūtė
“bio.modules.way” 2022, Wood and bioplastics.
Photo: Mikko Raskinen/Aalto University.*

Jenna Ahonen and Ayda Grišiūtė

Designed by Jenna Ahonen and Ayda Grišiūtė, bio.modules.way is an outdoor artwork that biodegrades in stages, challenging our perception of permanent design. It encourages us to observe the piece's gradual return to nature. The installation embodies decay as a critical aspect of the sustainable art lifecycle, highlighting the beauty of organic decline and nature's cycles.

The artwork includes a wooden skeleton structure and tiles composed of a frame and bioplastic infill. The shape of the tiles mimics a bud sprouting from its supportive stem, symbolising the transitional phase of growth and development. These bio-modules respond to local weather conditions, expanding and contracting based on internal moisture, altering each tile's geometry. Inspired by nature, the piece is integrated into its environment, with both the tiles and the wooden structure undergoing biodegradation. The art work is part of Aalto University Art Collection.

Jenna Ahosen ja Ayda Grišiūtėn suunnittelema bio.modules.way on ulkotaideteos, joka biohajoaa vaiheittain. Se haastaa ymmärryksemme pysyvään tähtäävän suunnittelun merkityksen sekä kannustaa seuraamaan teoksen asteittaista paluuta luontoon. Ahosen ja Grišiūtėn installaation tavoitteena on suunnitella rappeutuminen kriittiseksi osaksi taiteen kestäväää elinkaarta ja tuoda esille orgaanisen hajoamisen kauneus ja luonnon kierto.

Installaatio koostuu kahdesta pääelementistä: puurakenteesta luurankona ja kehysmäisistä laatoista, joiden täytteenä, lihana, on biomuovia. Laattojen muoto matkii kasvin varresta versovaa silmua, symboloiden kasvun ja kehityksen siirtymävaihetta. Paikallisiin sääolosuhteisiin reagoivat laatat, bio.moduulit, laajenevat ja supistuvat sisäisen kosteustasonsa perusteella ja muuttavat jatkuvasti yksittäisen laatan geometriaa. Teos on luonnon inspiroima, kutsuva ja ankkuroituu ympäristöönsä biohajoamalla – ensiksi laatat ja lopulta myös puurakenne. Taideteos on osa Aalto-yliopiston taidekokoelmaa.

Designad av Jenna Ahonen och Ayda Grišiūtė, bio.modules.way är ett utomhuskonstverk som bryts ner i etapper och utmanar vår syn på permanent design. Det uppmuntrar oss att observera verkets gradvisa återgång till naturen. Installationen förkroppsligar nedbrytning som en kritisk del av konstverkets hållbara livscykel och lyfter fram skönheten i organisk förfall och naturens cykler.

Konstverket består av en trästruktur som skelett med ramliknande plattor fyllda med bioplast. Plattornas form imiterar en knopp som spirar från sin stödjande stjälk och symboliserar tillväxtens och utvecklingens övergångsfas. Dessa bio-moduler reagerar på lokala väderförhållanden, expanderar och krymper beroende på intern fuktnivå, vilket förändrar varje plattas geometri. Inspirerat av naturen är verket integrerat i sin miljö, där både plattorna och trästrukturen genomgår biologisk nedbrytning. Konstverken är från Aalto-universitetets konstsamling.

Laura Beloff

Laura Beloff's (b. 1964) Tick Terrarium, a glass device designed to be worn by humans, evokes irony and challenges our perspective on non-human life. As humanities urge a reassessment of our worldview and greater empathy for non-humans, ticks continue to instill fear due to their disease-spreading capabilities. This wearable piece humorously questions whether the broken glass or the free-roaming ticks pose a greater threat. Constructing a ticks' habitat supported by human body heat, with openings for oxygen and water, the terrarium highlights our connection to parasites. It critiques our anthropocentric worldview, referencing through its shape and wearability the biotec research and development on ticks that was conducted in the U.S. between 1950's–70's with an aim of using ticks as bioweapons.

Laura Beloffin (s. 1964) Tick Terrarium, ihmisten kannettavaksi suunniteltu lasinen laite, herättää ironiaa ja haastaa näkökulmamme ei-inhimilliseen elämään. Samalla kun humanistiset tieteet kehottavat arvioimaan maailmankuvamme uudelleen ja lisäämään empatiaa muita kuin ihmisiä kohtaan, punkit herättävät edelleen pelkoa tautia levittävien kykyjensä vuoksi. Tässä puettavassa teoksessa kysytään humoristisesti, ovatko lasinsirut vai vapaasti liikkuvat punkit suurempi uhka. Terraario rakentaa punkkien elinympäristön, jota ihmisen ruumiinlämpö ylläpitää ja jossa on aukkoja hapelle ja vedelle, ja se korostaa yhteyttämme loisiin. Se kritisoi antroposentristä maailmankuvaamme ja viittaa muotonsa ja käytettävyytensä kautta punkkeja koskevaan biotekniseen tutkimukseen ja kehitystyöhön, jota tehtiin Yhdysvalloissa 1950–70-luvuilla ja jonka tavoitteena oli käyttää punkkeja bioaseina.

Laura Beloff's (f. 1964) Tick Terrarium, en glasbehållare designad för att bäras av människor, väcker ironi och utmanar vår syn på icke-mänskligt liv. Samtidigt som humaniora uppmanar till en omvärdering av vår världsåskådning och ökad empati för icke-mänskliga varelser, fortsätter fästingar att skapa rädsla på grund av sin förmåga att sprida sjukdomar. Detta bärbara verk ifrågasätter humoristiskt om krossat glas eller fritt vandrande fästingar utgör den större faran. Terrariet skapar en livsmiljö för fästingar, som upprätthålls av människans kroppsvärme, med öppningar för syre och vatten. På så vis betonar terrariet vår koppling till parasiter. Det kritiserar vår antropocentriska världsåskådning och refererar genom sin form och bärbarhet till bioteknisk forskning och utveckling av fästingar. Forskningen utfördes i USA under 1950–70-talen med syfte att använda fästingar som biovapen.

*Laura Belfoff "Tick Terrarium" 2020.
Glass, natural materials and alive ticks.
Photo: Laura Belfoff.*

Sonja Dallyn

Sonja Dallyn's (b. 1997) practice blends material exploration, embodied research, and poetic introspection. Through her works she investigates the interplay between emotional experience and ecological entanglement.

The Raakku-vase was hand-coiled from Finnish earthenware and painted with local soil slips from the Soil Laboratory, an artistic-research project run by the Working with Soil group. It serves as a lament for a bed of freshwater pearl mussels (fin. jokihelmisimpukka or raakku), run over by a logging machine in the Hukkajoki River in Kainuu. This critically endangered species can live for over 200 years and can be seen as a canary in the coal mine, as it is especially sensitive to pollution both in the water and soil.

Sonja Dallynin (s. 1997) työskentely yhdistää materiaalin ja kehollisuuden tutkimusta sekä runollista introspektiota. Teostensa kautta hän tutkii tunnekokemuksen ja ekologisen kietoutumisen välistä vuorovaikutusta. Raakku-maljako on käsin rakennettu suomalaisesta savesta. Se on maalattu Working with Soil-ryhmän maa-laboratoriossa valmistamilla paikallisilla maaperäsavilasitteilla. Ruukku toimii muistutuksena makeanveden helmisimpukoiden (suomeksi jokihelmisimpukka tai raakku) tuholle, jonka metsätyskoneet aiheuttivat Kainuun Hukkajoessa. Tämä äärimmäisen uhanalainen laji voi elää yli 200 vuotta ja sitä voidaan pitää varoitusmerkkinä, sillä se on erityisen herkkä saastumiselle sekä vedessä että maaperässä.

Sonja Dallyns (f. 1997) arbetsmetod blandar materiell utforskning, kroppslig forskning och poetisk introspektion. Genom sina verk undersöker hon samspelet mellan känslomässig upplevelse och ekologisk sammanflätning. Raakku-vasen är handrullad av finskt lergods. Vasen är målad med lokala jordslipar från Jordlaboratoriet, en konstnärlig forskningsprojekt av Working with Soil Gruppen. Den fungerar som en påminnelse av förstörelsen av flodpärlmusslorna som blev överkörda av en skogsmaskin i Hukkajoki-floden i Kajanaland. Denna kritiskt hotade arten kan leva i över 200 år och kan ses som ett varnings-tecken, eftersom den är särskilt känslig för föroreningar både i vatten och jord.

Sonja Dallyn "Raakku" 2023. Finnish Earthenware, 51 cm x 15 cm.

Sanna Kannisto

The works of Sanna Kannisto (b. 1974) depict the diversity of species in nature. Her style involves the use of highly lit and minimalist studio settings, where the momentary suspension of movement creates a sculptural effect. This approach emphasises the desire to direct the viewer's attention to the visual elements of the work and the dynamics of movement.

In the "Act of Flying" series, the flight of a hummingbird is captured in a frozen moment. The hummingbirds' colourful feathers provide a stark contrast to the studio-like background, where Kannisto uses light to intensify the movement. The work invites the viewer to contemplate the flight of birds and its transience, as Kannisto transforms a fleeting moment into a lasting artistic experience. Kannisto's work encourages the viewer to see the world in more detail, challenging traditional notions of how to explore and see nature. Art works are part of Aalto University Art Collection.

Sanna Kanniston (s. 1974) teokset kuvaavat luonnon lajien monimuotoisuutta. Hänen tyyliinsä kuuluu voimakkaasti valaistujen ja minimalististen studioasetelmien käyttö, joissa liikkeen pysäyttäminen hetkelisesti luo veistoksellisen vaikutelman. Lähestymistapa korostaa pyrkimystä ohjata katsojan huomio teoksen visuaalisiin elementteihin ja liikkeen dynamiikkaan.

"Act of Flying" sarjassa kolibrin lento on vangittu pysäytettynä hetkenä. Kolibrin värikäs sulkapeite muodostaa voimakkaan kontrastin valkealle studiomaisuudelle, missä Kannisto käyttää valoa tehostaakseen liikettä. Teos kutsuu katsojan tarkastelemaan lintujen lentoa ja sen tilapäisyyttä, sillä Kannisto muuntaa ohikiväisen hetken pysyväksi taidekokemukseksi. Kanniston työt kannustavat katsojaa näkemään maailman yksityiskohtaisemmin, haastamalla samalla perinteiset käsitykset luonnon tutkimisesta ja näkemisestä. Taideteokset ovat osa Aalto-yliopiston taidekokoelmaa.

Sanna Kannistos (f. 1974) verk skildrar mångfalden av arter i naturen. Hennes stil innefattar användningen av starkt upplysta och minimalistiska studioinställningar, där fångandet av ett ögonblick av rörelsen skapar en skulptural effekt. Denna metod betonar viljan att rikta betraktarens uppmärksamhet mot verkets visuella element och rörelsens dynamik.

I serien "Act of Flying" fångas kolibrins flykt i ett fruset ögonblick. Kolibrins färgglada fjäderdräkt ger en häftig kontrast mot den studio-liknande bakgrunden, där Kannisto använder ljus för att intensifiera rörelsen. Verket uppmanar betraktaren att reflektera över fåglarnas flykt och dess föränderlighet, då Kannisto förvandlar ett flyktigt ögonblick till en bestående konstupplevelse. Kannistos verk uppmuntrar betraktaren att se världen i mer detalj, samt att utmana traditionella föreställningar om hur man utforskar och betraktar naturen. Konstverkerna är från Aalto-universitetets konstsamling.

Sanna Kannisto "Act of Flying 15" 2006, c-print.

Maiju Koskela

The aim in Maiju Koskela's (b. 1981) work is to bring people in direct contact with plants and to evoke the senses to recognize the inherent beauty and value of flora surrounding us. She has been growing flowers for years and has organised numerous workshops involving gathering, arranging and photographing both cultivated and wild plants.

Honouring the theme "Species" Koskela created an installation and led a workshop in which 20 arrangements were made using mostly plants listed as *invasive alien species* or *harmful invasive species of national importance*, thus emphasizing the impact our individual actions as humans have on our immediate environment.

Maiju Koskelan (s. 1981) teosten tavoitteena on tuoda ihmiset suoraan kosketuksiin kasvien kanssa ja herättää aistit tunnistamaan ympärillämme olevan kasvillisuuden luontainen kauneus ja arvo. Hän on kasvattanut kukkia vuosikausia ja järjestänyt lukuisia työpajoja, joissa kerätään, asetellaan ja valokuvataan sekä viljeltyjä että villejä kasveja.

Kunnioittaen teemaa "Lajit", Koskela teki installaation ja johti työpajan, jossa tehtiin 20 asetelmaa käyttäen pääasiassa kasveja, jotka on luokiteltu kansallisesti merkittäviksi vieraslajeiksi tai haitallisiksi vieraslajeiksi, korostaen näin yksilöllisten ihmistoihimme vaikutusta lähiympäristöömme.

Målet med Maiju Koskelas (f. 1981) verk är att föra människor i direkt kontakt med växter och att väcka sinnen för att upptäcka den inboende skönheten och värdet av den flora som omger oss. Hon har odlat blommor i flera år och har organiserat många workshops där både odlade och vilda växter samlas, arrangeras och fotograferas.

I linje med temat "Arter" skapade Koskela en installation och ledde en workshop där 20 arrangemang gjordes med främst växter som listas som invasiva främmande arter eller skadliga invasiva arter av nationell betydelse, vilket betonar den inverkan våra individuella mänskliga handlingar har på vår närmiljö.

Maiju Koskela "Sketch for the Species -workshop" 2025.

Plant materials: Reynoutria sachalinensis, Spiraea salicifolia, Alchemilla mollis, Convolvulus septum. Photo: Maiju Koskela

Amedeo Martines

Amedeo Martines's (b. 1996) work intersects curatorial practices, material studies, and practice-led research. Through ceramics, he investigates contemporary cultures, creative processes, and the evolving role of materiality.

In 2023, in collaboration with artist-researcher Maarit Mäkelä, he created a ceramic vessel that travelled through Lapland's rivers. Made from Finnish earthenware and wild kaolin from Puolanka, the piece illustrates northern Finland's aquatic ecosystems. Its surface maps the four major rivers (Inarijoki, Utsjoki, Lemmenjoki, and Teno) and the organisms (algae, fungi, and animals) that symbiotically inhabit these waters. Many of these species, documented by the Finnish Biodiversity Information Facility (laji.fi), are now considered endangered.

Amedeo Martineksen (s. 1996) työ yhdistää kuratoriaalisia käytäntöjä, materiaalitutkimusta ja taiteellista tutkimusta. Hän tutkii keramiikan avulla nykyaikaisia kulttuureja, luovia prosesseja ja materiaalisuuden roolia.

Vuonna 2023 hän loi yhteistyössä taiteilija-tutkija Maarit Mäkelän kanssa keramiikka-esineen, joka matkusti Lapin jokien läpi. Suomalaisesta savesta ja luonnonkaoliinista Puolangalta valmistettu teos kuvastaa Pohjois-Suomen vesiekosysteemejä. Sen pinta ilmentää neljää suurta jokea (Inarijoki, Utsjoki, Lemmenjoki ja Teno) ja organismeja (levät, sienet ja eläimet), jotka elävät näissä vesissä symbioottisesti. Monet näistä lajeista, joita Suomen biodiversiteettitietokeskus (laji.fi) on dokumentoinut, ovat nyt uhanalaisia.

Amedeo Martines (f. 1996) arbete korsar kuratoriska praktiker, materialstudier och konstnärlig forskning. Genom keramik undersöker han samtida kulturer, kreativa processer och materialitetens utvecklande roll.

År 2023 skapade han i samarbete med konstnär-forskaren Maarit Mäkelä en keramikvas som reste genom Lapplands floder. Verket illustrerar norra Finlands ekosystem, och är tillverkad av finsk lergods och naturlig kaolin från Puolanka. Dess yta kartlägger de fyra stora floderna (Inarijoki, Utsjoki, Lemmenjoki och Teno) och de organismer (alger, svampar och djur) som symbiotiskt bebor dessa vatten. Många av dessa arter, dokumenterade av Finlands Artdatacenter (laji.fi), betraktas nu som hotade.

Amedeo Martines process image.

*Lotta Mattila "Ei saa
koskea lattiaan" 2015,
ceramic sculptures and
chairs.*

Lotta Mattila

Lotta Mattila (b. 1986) is a Finnish contemporary artist known for her skillfully crafted figurative animal sculptures. Mattila's ceramic works form a diverse collection showcasing various characters, temperaments, and stories. She has created crows, pigs, rats, hippos, and bunnies. The artist is fascinated by what transforms a clay piece into a living figure, for example, by making them life-sized. When conceptualizing her works, Mattila considers how animal behavior resembles human behavior.

Ceramics as a material itself create contrasts. For the Species exhibition, goat sculptures have been included, and her large lion sculpture is part of Aalto University's Art Collection. Mattila actively participates in exhibitions in Finland and the USA, among other places, and she has also created several public artworks in cities such as Helsinki, Espoo, and Jyväskylä.

Lotta Mattila (s. 1986) on suomalainen nykytaiteilija, joka tunnetaan taitavasti muotoilluista figuratiivisista eläinhahmoistaan. Mattilan keramiikka-teokset muodostavat monilajisen joukon, joissa näkyy erilaisia luonteita, temperamentteja ja tarinoita. Hän on tehnyt variksia, possuja, rottia, virtahepoja ja pupuja. Taiteilijaa kiehtoo mikä muuttaa savikappaleen eläväksi hahmoksi esimerkiksi tekemällä ne luonnollisen kokoisiksi. Ideoidessaan teoksia Mattila miettii sitä, miten eläinten käyttäytyminen muistuttaa ihmisten käyttäytymistä.

Materiaalina keramiikka itsessään luo kontrasteja. Species-näyttelyyn on valittu mukaan vuohiveistoksia ja hänen iso leijonaveistoksensa kuuluu Aalto-yliopiston taidekokoelmaan. Mattila osallistuu aktiivisesti näyttelyihin Suomessa ja mm. USA:ssa ja hän on myös tehnyt useita julkisia taideteoksia mm. Helsinkiin, Espooseen ja Jyväskylään.

Lotta Mattila (f. 1986) är en finsk samtidskonstnär som är känd för sina skickligt utformade figurativa djurskulpturer. Mattilas keramiska verk bildar en mångartig samling där olika karaktärer, temperament och berättelser framträder. Hon har skapat kråkor, grisar, råttor, flodhästar och kaniner. Konstnären fascinerar av vad som förvandlar en lerbit till en levande figur, till exempel genom att göra dem i naturlig storlek. När hon skapar sina verk tänker Mattila på hur djurens beteende påminner om människors beteende.

Keramik som material skapar i sig kontraster. För utställningen Species har getskulpturer valts ut, och konstnärens stora lejonaskulptur ingår i Aalto-universitetets konstsamling. Mattila deltar aktivt i utställningar i Finland och bland annat USA, och hon har också gjort flera offentliga konstverk i olika städer, bland dem Helsingfors, Esbo och Jyväskylä.

Maarit Mäkelä

Maarit Mäkelä's (b. 1961) works revolve around the entangled relationship between human and environment in the context of soil. The collection of vases entitled *Critically Endangered Species* was created in-collaboration with the *Working with Soil* group during Soil Matters exhibition at the Design Museum. The work aims to raise attention to other-than-human species who are dependent on the wellbeing of the soil.

The motifs for the painting, such as lichen and fungi, are the species that are currently identified as critically endangered. The vases were built from Finnish earthenware by using a traditional coiling technique and painted with the slips made from local soils.

Maarit Mäkelän (s. 1961) teokset keskittyvät ihmisen ja ympäristön kietoutuneeseen suhteeseen maaperän kontekstissa. Maljakkokokkoelma *Critically Endangered Species* syntyi yhteistyössä *Working with Soil* -ryhmän kanssa Designmuseon Soil Matters -näyttelyn aikana. Teoksen tarkoituksena on kiinnittää huomiota muihin kuin ihmislajeihin, jotka ovat riippuvaisia maaperän hyvinvoinnista.

Maalauksen aiheet, kuten jäkälät ja sienet, ovat lajeja, jotka ovat tällä hetkellä luokiteltu äärimmäisen uhanalaisiksi. Vaasit on valmistettu suomalaisesta punasavesta käyttäen perinteistä makkaratekniikkaa, ja ne on maalattu paikallisista maaperistä tehdyillä savilietteillä.

Maarit Mäkeläs (f. 1961) verk kretsar kring den sammanflätade relationen mellan människa och miljö i jordens kontext. Samlingen av vaser med titeln *Critically Endangered Species* skapades i samarbete med Working with Soil-gruppen under utställningen *Soil Matters* på Designmuseet. Verket syftar till att uppmärksamma andra än mänskliga arter som är beroende av jordens välbefinnande.

Motiven för målningen, såsom lavar och svampar, är arter som för närvarande identifieras som kritiskt hotade. Vaserna formades av finskt rödlera med traditionell ringteknik och målades med lerslam gjord av lokal jord.

*Maarit Mäkelä and Catharina Kajander
"Melanogaster broomeanus (Ryytimantumukula)" 2021 from the collection Critically Endangered Species. Finnish Earthenware, 60 cm x 53 cm. Photo: Anne Kinnunen*

Mark Nagu-Mihaly

Márk Nagy-Mihály's (1992) work "Forest Printer" explores the inherent human approach towards nature. With some hidden humor, which is one of the most elevated expressions of human intellect, his goal was to challenge the illusion of human ownership of natural elements. The Forest Printer imagines a home setting where the owner can effortlessly take a piece of forest whenever they wish. However, just like the paper in the printer, natural resources are limited.

The used techniques, printing on paper and rough clay modelling, were intended to create a connection between advanced technologies and traditional craft methods. The artwork is done at the Personal Exploration course in the Contemporary Design Program.

Márk Nagy-Mihály'n (1992) teos "Metsätulostin" tutkii ihmisen luontaista suhtautumista luontoon. Kätkeyn huumorin avulla, joka on yksi ihmisen älykkyyden korkeimmista ilmentymistä, hänen tavoitteensa oli haastaa ihmisen harhaluulo luonnon elementtien omistamisesta. Metsätulostin kuvittelee kotiympäristön, jossa omistaja voi vaivattomasti ottaa palasen metsää aina halutessaan. Kuitenkin, aivan kuten tulostimen paperi, luonnonvarat ovat rajallisia.

Käytetyt tekniikat, painaminen paperille ja karkea savimallinnus, luovat yhteyden edistyneiden teknologioiden ja perinteisten käsityömenetelmien välille. Teos on tehty Contemporary Design koulutusohjelman tarjoamalla Personal Exploration kurssilla.

Márk Nagy-Mihály's (1992) verk "Forest Printer" utforskar den inboende mänskliga inställningen till naturen. Med dold humor, som är ett av de mest förhöjda uttrycken av mänsklig intelligens, hans mål att utmana illusionen av mänskligt ägande av naturens element. Forest Printer föreställer en hemmiljö där ägaren enkelt kan ta en del av skogen närsomhelst hen önskar. Men precis som pappret i skrivaren är naturresurserna begränsade.

De använda teknikerna, att trycka på papper och modellera i grov lera, var avsedda att skapa en koppling mellan avancerade teknologier och traditionella hantverksmetoder. Konstverket är utfört inom kursen Personlig Utforskning i Contemporary Design studieprogrammet.

Márk Nagy-Mihály'n "Forest Printer" 2025.

Mira Niittymäki

Mira Niittymäki's (1989) work explores the deep connections between humans, materials, and the natural world. In her project *WILD*, Niittymäki delves into the hidden potential of local raw materials through material research and ceramic sculpture.

The project originated from a quest to create a domestic high-fire clay body suitable for woodfiring, a material not commercially available in Finland. Niittymäki developed new clay recipes from wild, locally sourced materials, embracing both the unpredictability and the ecological harmony they embody.

The sculpture *Lynx* captures a scene of a wild animal engaged in a simple, instinctive daily activity, bathing, reflecting a raw, uncomplicated synergy with nature that contrasts with human complexity.

Mira Niittymäen (1989) työ tutkii ihmisten, materiaalien ja luonnon välisiä syviä yhteyksiä. Projektissaan *WILD* Niittymäki syventyy paikallisten raaka-aineiden piileviin mahdollisuuksiin materiaalitutkimuksen ja keramiikkaveistoksen kautta. Projekti sai alkunsa pyrkimyksestä luoda kotimainen, korkealla kuumuudella poltettavan saven koostumus, joka soveltuu puupolttoon, materiaali joka ei ole kaupallisesti saatavilla Suomessa. Niittymäki kehitti uusia savireseptejä villistä, paikallisesti hankituista aineksista, omaksuen sekä niiden ilmentävän arvaamattomuuden että ekologisen harmonian. *Ilves-veistos* kuvaa villieläimen yksinkertaisessa, vaistonvaraisessa päivittäisessä toiminnassa, kylpemisessä, heijastaen raakaa, mutkattoman synergian luontoon, joka on vastakohtana ihmisen monimutkaisuudelle.

Mira Niittymäki's (1989) arbete utforskar de djupa kopplingarna mellan människor, material och den naturliga världen. I sitt projekt *WILD* fördjupar Niittymäki sig i den dolda potentialen i lokala råvaror genom materialforskning och keramisk skulptur. Projektet härstammar från en strävan att skapa en inhemsk lera som kan brännas i hög värme och som är lämplig för vedbränning, ett material som inte finns kommersiellt tillgängligt i Finland. Niittymäki utvecklade nya lerrecept från vilda, lokalt inköpta material och använde både den oförutsägbarhet och den ekologiska harmoni de besitter. Skulpturen *Lodjur* fångar en scen med ett vilt djur som ägnar sig åt en enkel, instinktiv daglig aktivitet, badande, som reflekterar en rå, okomplicerad synergier med naturen som står i kontrast till människans komplexitet.

Mira Niittymäki "Lynx" 2023 from the project WILD. Woodfired Finnish stoneware.

Artistic research and costume design by Sofia Pantouvaki 2015. Ariels from the opera Tempest (music by Jean Sibelius, text by William Shakespeare); . Premiere at Musiikkitalo main hall. Associate Costume Designers: Susanna Suurla, Heli Salomaa, Lauren Sever, Mimosa Norja. Photo: Sanni Siira

Sofia Pantouvaki

Sofia Pantouvaki's (b. 1973) artistic research for *Tempest* explored collaboration between performer and costume designer, creating personalised, performer-inspired costumes. Aiming to build a timeless world bridging Shakespeare's era, Sibelius' time, and today's performance, the costume design evolved from the performers' personal experiences. The research process focused on close dialogue, shared interpretation, and materialisation. Costumes incorporated natural elements, such as seashells and seeds, linked to the performers' private memories. Materials were crafted from scratch using a combination of traditional and technology-based techniques, including dyeing, laser cutting, and felting.

MA students Susanna Suurla, Heli Salomaa, Lauren Sever, and Mimosa Norja collaborated as associate costume designers and developed these materials within the courses 'Costume Design Lab' and 'Special Materials and Techniques'.

Sofia Pantouvakin (s. 1973) taiteellinen tutkimus tutki esiintyjän ja pukusuunnittelijan välistä yhteistyötä, luoden henkilökohtaisia, esiintyjästä inspiroituneita pukuja *Tempest* esitykseen. Tarkoituksena oli luoda ajaton maailma, joka yhdistää Shakespearen aikakauden, Sibeliuksen ajan ja nykypäivän esityksen. Pukusuunnittelu kehittyi esiintyjien henkilökohtaisten kokemusten pohjalta. Tutkimusprosessi pohjautui tiiviiseen dialogiin, yhteiseen tulkintaan ja materialisointiin. Puvut sisälsivät luonnon materiaaleja, kuten simpukankuoria ja siemeniä, jotka liittyvät esiintyjien yksityisiin muistoihin. Materiaalit on luotu alusta alkaen käyttämällä yhdistelmää perinteisiä ja teknologiapohjaisia tekniikoita, kuten värjäystä, laserleikkausta ja huovutusta. Maisteriopiskelijat Susanna Suurla, Heli Salomaa, Lauren Sever ja Mimosa Norja osallistuivat yhteistyöhön apulaispukusuunnittelijoina ja kehittivät näitä materiaaleja kurseilla "Costume Design Lab" ja "Special Materials and Techniques".

Sofia Pantouvakis (f. 1973) konstnärliga forskning för "Tempest" granskar samarbetet mellan skådespelare och kostymdesigner, och skapar personliga, skådespelarinspirerade kostymer. Målet var att bygga en tidlös värld som sammankopplar Shakespeares era, Sibelius tid och dagens föreställning, där kostymdesignen utvecklades från skådespelarnas personliga upplevelser. Forskningsprocessen fokuserade på nära dialog, delad tolkning och materialisering. Kostymerna inkluderade naturliga element, såsom snäckskal och frön, kopplade till skådespelarnas privata minnen. Materialen skapades från grunden med hjälp av en kombination av traditionella och teknikbaserade metoder, inklusive färgning, laserskärning och tovnig. MA-studenterna Susanna Suurla, Heli Salomaa, Lauren Sever och Mimosa Norja samarbetade som biträdande kostymdesigners och utvecklade dessa material inom kurserna "Costume Design Lab" och "Special Materials and Techniques".

Maike Panz

In her project Carefull, Maike Panz (b. 1990) explores the topic of traces. Traces that we leave behind on our planet through acts of care. In her self-exploration approach, she made tools - combs, brushes and artifacts from found materials - that are used in rituals of gentle tree care. These rituals of care symbolize love, gratitude and the recognition of our interdependence with nature. The video captures these intimate encounters, while small natural objects reveal the quiet beauty of the everyday environment. Panz's work invites the viewer to rethink the act of making and care work as a path to healing, self-care and a deeper sense of connection.

The artwork is done at the Personal Exploration course in the Contemporary Design Program.

Carefull-projektissään Maike Panz (s. 1990) tutkii jälkien teemaa. Jälkiä, joita jätämme jälkeemme planeetalamme huolenpidon tekojen kautta. Itsensä tutkimisen lähestymistavassaan hän on tehnyt työkaluja – kampoja, harjoja ja esineitä löydettyistä materiaaleista – joita käytetään puiden hellässä hoitamisrituaaleissa. Nämä hoitorituaalit symboloivat rakkautta, kiitollisuutta ja riippuvuuden tunnustamista luonnon kanssa. Video vangitsee nämä intiimit kohtaamiset, kun taas pienet luonnon objektit paljastavat jokapäiväisen ympäristön hiljaisen kauneuden. Panzin työ kutsuu katsojaa pohtimaan uudelleen tekemisen ja hoitotyön toimia polkuna parantumiseen, itsestä huolehtimiseen ja syvempään yhteydentunteeseen.

Teos on tehty Contemporary Design koulutusohjelman tarjoamalla Personal Exploration kurssilla.

I sitt projekt Carefull utforskar Maike Panz (f. 1990) temat spår. Spår som vi lämnar efter oss på vår planet genom omsorgshandlingar. I sin självutforskningsmetod har hon skapat verktyg – kammar, borstar och artefakter från uphittat material – som används i ritualer av varsam trädvård. Dessa omsorgsritualer symboliserar kärlek, tacksamhet och erkännandet av vår ömsesidiga beroende av naturen. Videon fångar dessa intima möten, medan små naturföremål avslöjar den tysta skönheten i den vardagliga omgivningen. Panzs verk bjuder in betraktaren att tänka omkring handlingen av skapande och omsorgsarbete som en väg till läkan, ta hand om sig själv och en djupare känsla av samhörighet.

Konstverket är utfört inom kursen Personlig Utforskning i Contemporary Design studieprogrammet.

Maike Panz "Carefull" 2025.

*Kim Simonsson "Moss People in Lille" 2022.
Flocked ceramic sculpture.
Photo: Jefynne Gimpel.*

Kim Simonsson

The Moss People artworks by sculptor Kim Simonsson (b. 1974) invites the viewer into a utopian world where nature and people live in perfect harmony. Simonsson combines ceramics and green nylon fibre to create creatures that resemble fairy-tale characters born from mossy vegetation. These child-like figures carry objects such as books or tools and blend visually into the surrounding nature, like forest spirits.

Simonsson's art has moved from animal sculptures to anarchic child figures and finally to fairy-tale moss people. The works are at once enchanting and fascinating, evoking curiosity, imagination and reflection on the relationship between man and nature. Simonsson's unique use of materials and storytelling invites us to reflect on the possibilities of living in a more balanced way with our environment.

Kuvanveistäjä Kim Simonssonin (s. 1974) Moss People -teokset kutsuvat katsojan utopistiseen maailmaan, missä luonto ja ihmiset elävät täydellisessä harmoniassa. Simonsson yhdistää keramiikan ja vihreän nylonkuidun luoden olentoja, jotka ovat kuin sammalkasvillisuudesta syntyneitä satuhahmoja. Nämä lapsenomaiset olennot kantavat mukanaan esineitä, kuten kirjoja tai työkaluja, ja sulautuvat visuaalisesti ympäröivään luontoon, ikään kuin metsänhenget.

Simonssonin taide on kulkenut eläinveistoksista anarkistisiin lapsihahmoihin ja lopulta satumailman sammallapsiin. Teokset ovat samaan aikaan lumoavia ja kiehtovia, herättäen katsojassa uteliaisuutta, mielikuvitusta ja pohdiskelua ihmisen ja luonnon suhteesta. Simonssonin ainutlaatuinen materiaalien käyttö ja tarinankerronta kutsuu pohtimaan mahdollisuuksia elää tasapainoisemmin ympäristömme kanssa.

Skulptören Kim Simonssons (f. 1974) Moss People-verk bjuder in betraktaren till en utopisk värld där natur och människor lever i perfekt harmoni. Simonsson kombinerar keramik och gröna nylonfibrer för att skapa varelser som liknar sagoraktärer födda ur mossig vegetation. Dessa barnlika figurer bär föremål som böcker eller verktyg och smälter visuellt in i den omgivande naturen, som skogens andar.

Simonssons konst har utvecklats från djurskulpturer till anarkistiska barnfigurer och slutligen till sagolika mossmänniskor. Verken är både förtrollande och fascinerande, och väcker nyfikenhet, fantasi och reflektion över relationen mellan människa och natur. Simonssons unika användning av material och berättande bjuder oss in att reflektera över möjligheterna att leva mer balanserat tillsammans med vår miljö.

Maiju Suomi and Elina Koivisto

Alusta pavilion offers a space for multispecies encounters, and a platform for environmental discourse. Alusta is simultaneously an environmental act tackling loss of biodiversity in its specific context, and a poetic representation of entanglement and care in the more than human world. Alusta comprises pollinator friendly meadow, decaying wood, biochar, and clay structures. The pavilion takes shape together with plants, human and non-human animals, materials, natural processes, and passage of time.

Designed by architects Maiju Suomi (b.1984) and Elina Koivisto (b.1985), in collaboration with ecology researchers, and built through a participatory educational process. Alusta is part of Suomi's doctoral dissertation at Aalto University.

Alusta-paviljonki tarjoaa tilan monilajisille kohtaamisille ja alustan ympäristökeskustelulle. Alusta on samanaikaisesti ympäristöteko, jolla puutetaan biologisen monimuotoisuuden häviämiseen erityisessä kontekstissa; runollinen esitys sitoutumisesta ja huolenpidosta inhimillisessä maailmassa. Alusta koostuu pölyttäjystävällisestä niitystä, lahoppuusta, biohiilestä ja savirakenteista. Paviljonki muotoutuu yhdessä kasvien, ihmis- ja ei-ihmislajin eläinten, materiaalien, luonnonprosessien ja ajan kulun kanssa.

Arkkitehdit Maiju Suomi (s.1984) ja Elina Koivisto (s.1985) suunnittelivat sen yhteistyössä ekologian tutkijoiden kanssa, ja se rakennettiin osallistavan oppimisprosessin avulla. Alusta on osa Suomen väitöskirjaa Aalto-yliopistossa.

Alusta-paviljongen erbjuder en plats för mångartade möten och en plattform för miljödiskurs. Alusta är samtidigt en miljöåtgärd som tar itu med förlust av biologisk mångfald i dess specifika kontext, och en poetisk representation av sammanflätning och omsorg i den mer än mänskliga världen.

Alusta omfattar pollinerarvänlig äng, förmultnande trä, biokol och lerkonstruktioner. Paviljongen tar form tillsammans med växter, mänskliga och icke-mänskliga djur, material, naturliga processer och tidens gång.

Verket är designat av arkitekterna Maiju Suomi (f. 1984) och Elina Koivisto (f. 1985), i samarbete med ekologiforskare, och byggd genom en deltagande utbildningsprocess. Alusta är en del av Suomis doktorsavhandling vid Aalto-universitetet.

Suomi/Koivisto Architects "Alusta Pavilion" in the courtyard of Architecture and Design Museum, Helsinki 2022–2024. Photo: Maiju Suomi.

Siiri Vaara

“Where light breaks into shards” is a poetic short film directed by Siiri Vaara (b. 1990), which depicts the encounter between a human and a bladderwrack on the shores of the Baltic Sea. The film explores the relationship between man and nature through memories of the sea. In the film, light and water create connections that break down and re-form on and under the surface of the sea. In the visual expression of the film, the bladderwrack is a central element, a symbol of the adaptability and vitality of the algae floating in the moving, surging water. The work invites the viewer to reflect on their own relationship with other species and to consider how thin the boundaries between humans and the natural world can be.

“Missä valo hajoaa sirpaleiksi” on Siiri Vaaran (s. 1990) ohjaama runollinen lyhytelokuva, joka kuvaa ihmisen ja rakkohaurun kohtaamista Itämeren rannalla. Elokuva tutkii ihmisen ja luonnon välistä suhdetta meren mui- tojen kautta. Elokuvas- sa valo ja vesi luovat yhteyksiä, jotka hajoavat ja muodostuvat uudelleen meren pinnalla ja pinnan alla. Eloku- van visuaalisessa ilmeessä rakkohauru toimii keskeisenä elementtinä, symbolina levän mukau- tuvuudesta ja elinvoimaisuudesta leijuen liikkuvassa, vellovassa vedessä. Teos kutsuu katsojan ajattelemaan omaa suhdettaan muihin lajeihin ja pohtimaan, miten ohuet rajat ihmisen ja ympäröivän luonnon välillä voivat olla.

“Där ljuset bryts i skärvor” är en poetisk kortfilm regisserad av Siiri Vaara (f. 1990), som skildrar mötet mellan människa och blåstång vid Östersjöns strand. Filmen utforskar relationen mellan människa och natur genom havets minnen. I filmen skapar ljus och vatten förbindelser som bryts ner och återbildas på och under havets yta. I filmens visuella uttryck är blåstången ett centralt element, en symbol för algens anpassningsförmåga och begränsade kraft, när den svävar i det rörliga, brusande vattnet. Verket uppmanar betraktaren att reflektera över sin egen relation till andra arter och att överväga hur tunna gränserna mellan människan och den omring- ande naturen kan vara.

*Siiri Vaara “Where light breaks into shards”
2023, a screenshot from the film.*

Marjukka Vainio

Emotions and poetic beauty find form in the photographs of Marjukka Vainio (1953–2019), in which plants open as allusions to deeper ideas behind the image and the unprocessed collective unconscious. Inspired by the impressionistic tones of Claude Debussy's music, they bring airiness, movement and atmosphere to the images. Plants grown by Vainio herself form a visually arresting, fragile whole, where small gestures such as the fluttering of a petal take on meaning. The works reflect on key elements of visual aviation: composition, form, colour and light. Vainio's art allows the viewer to immerse themselves in a visual poetry where each image invites quiet reflection on deeper meanings. Art works are part of Aalto University Art Collection.

Tunteet ja runollinen kauneus löytävät muodon valokuvataiteilija Marjukka Vainion (1953–2019) valokuvissa, joissa kasvit avautuvat vihjauksiksi syvempiin ajatuksiin valokuvasta ja käsittelemättömään kollektiiviseen alitajuntaan. Inspiraationa toimii Claude Debussyn musiikin impressionistiset sävyt, jotka tuovat kuviin ilmavuutta, liikettä ja tunnelmaa. Vainion itse kasvattamat ja valikoimat kasvit muodostavat visuaalisesti kiehtovan, hauraan kokonaisuuden, missä pienet eleet, kuten terälehden lennähtäminen saa merkityksensä. Teoksissa on pohdittu kuvallisen ilmailun keskeisiä elementtejä: sommitelua, muotoja, väriä ja valoa. Vainion taide avaa katsojalle mahdollisuuden syventyä visuaaliseen runouteen, jossa jokainen kuva kutsuu hiljaiseen pohdiskeluun syvemmistä merkityksistä. Teokset ovat osa Aalto-yliopiston taidekokoelmaa.

Känslor och poetisk skönhet får form i Marjukka Vainios (1953–2019) fotografier, där växter öppnar sig som anspelningar på djupare idéer bakom fotografiet och det obearbetade kollektiva undermedvetna. Inspirerade av de impressionistiska tonerna i Claude Debussys musik, ger de luftighet, rörelse och atmosfär till bilderna. Växter odlade av Vainio själv bildar en visuellt gripande, ömtålig helhet där små gester, såsom fladdrandet av ett kronblad, får betydelse. Verken reflekterar över nyckelelementen inom visuell framställning: komposition, form, färg och ljus. Vainios konst tillåter betraktaren att fördjupa sig i en visuell poesi där varje bild bjuder in till tyst reflektion över djupare betydelser. Verken är från Aalto-universitetens konstsamling.

*Marjukka Vainio "Red " 2010,
68 x 68 cm, pigment print, diasec.
Photo: Mikko Raskinen/Aalto University.*

*Henrika Ylirisku. "Entangled trunks / Yhteis-
runkoutumista" 2020. Photo: Pasi Ylirisku*

Henrika Ylirisku

Henrika Ylirisku (b. 1976) explores multispecies coexistence and its tensions. Her artistic work combines embodied, movement-based working methods with posthumanist, multispecies theoretical thinking.

The photographs have emerged from encounters with the forest—in situations where the human body and multispecies touch and rub against each other. In her doctoral research, Ylirisku challenged herself to rethink the Western relationship with nature and its anthropocentrism. She developed a method inspired by orienteering, through which she conducted multi-year experiments in multispecies co-becoming. These experiments, motivated by theoretical concepts, in local forest environments resulted in photographs and stories that invite us to imagine less anthropocentric relationships with other nature and to contemplate the significance of material touches and interspecies encounters.

Henrika Ylirisku (s. 1976) tunnus-telee monilajista yhteiseloja ja sen jännitteitä. Hänen taiteellisessa työs-kentelyssään keholliset, liikkeeseen perustuvat työskentelytavat yhdis-tyvät posthumanistiseen, monilajiseen teoreettiseen ajatteluun.

Valokuvat ovat syntyneet kohtaa-misista metsän kanssa – tilanteissa, joissa ihmiskeho ja monilajiset muut koskettavat toisiaan ja hankautuvat toisiaan vasten. Ylirisku haastoi väitöstutkimuksessaan itsensä ajatte-lemaan uusiksi länsimaista luontosuh-detta ja sen ihmiskeskeisyyttä. Hän kehitti suunnistamisesta ammentavan menetelmän, jonka avulla teki usean vuoden ajan kokeiluja monilajisesta kanssa-kehkeytymisestä. Teoreettisten käsitteiden motivoimista kokeiluista paikallisissa metsämaastoissa syntyi valokuvia ja tarinoita, jotka kutsuvat kuvittelemaan vähemmän ihmiskes-keisiä suhteita muuhun luontoon ja pohtimaan materiaalisten koske-tusten ja lajienvälisten kohtaamisten merkitystä.

Henrika Ylirisku (f. 1976) utforskar mångartad samexistens och dess spänningar. Hennes konstnärliga arbete förenar kroppsliga, rörelsebase-rade arbetsmetoder med posthumanis-tiskt, mångartat teoretiskt tänkande.

Fotografierna har uppkommit från möten med skogen – situationer där människokroppen och mångartade andra berör och gnider mot varandra. I sin doktorsforskning utmanade Ylirisku sig själv att ompröva den västerländska natursynen och dess människocentrering. Hon utvecklade en metod inspirerad av orienteering, genom vilken hon under flera år genomförde experiment inom mång-artad samutveckling. Dessa, av teore-tiska begrepp motiverade experiment, i lokala skogsmiljöer resulterade i foto-grafier och berättelser som bjuder oss att föreställa oss mindre människocen-trerade relationer med annan natur och att fundera över betydelsen av materiella beröringar och artöverskri-dande möten.

Sakke Yrjölä

In the eyes of Sakke Yrjölä (b. 1972) colourful fish with their glittering scales are like jewels. Yrjölä has been a fish enthusiast since childhood. He likes fishing as well as fish dishes.

The graphic artist / illustrator's working method is quite exceptional: he catches most of the fish himself, photographs them fresh and finally draws and paints them in detail.

Yrjölä's watercolour works are also a form of infographics. Earlier, he produced a book in which he had painted all the Finnish fish.

The paintings in Aalto University's Art Collection depict Atlantic fish caught in Norway. Among the marine fish in the Norwegian Sea are fish – such as the velvet belly (*Etmopterus spinax*) – that use electric organs to find food. Fish similar to velvet belly sense weak electrical changes, which helps them to catch food hiding under the sand. With his works, Sakke Yrjölä wants to emphasise that we need to protect biodiversity as much as possible.

Sakke Yrjölän (s. 1972) silmissä värikäät kalat kimaltavine suomuineen ovat kuin jalokiviä. Yrjölä on ollut kalahullu lapsesta saakka. Hän pitää niin kalastamisesta kuin kalaruoista.

Graafikko-kuvittajan työtapa on sangen poikkeuksellinen: hän kalastaa suurimman osan kaloista itse, valokuva ne tuoreina ja lopuksi piirtää ja maalaa ne yksityiskohtaisesti.

Yrjölän akvarelliteokset ovat myös tietografiikkaa. Aiemmin hän toteutti kirjan, johon maalasi kaikki suomalaiset kalat.

Aalto-yliopiston taidekokoelman maalaukset esittävät Atlantin kaloja, jotka on pyydetty Norjasta. Norjanmeren merikalojen joukossa on kaloja – kuten samettivalohai (*Velvet belly*, *Etmopterus spinax*) – jotka käyttävät sähköelimiä ravinnon etsimiseen. Valohain kaltaiset kalat aistivat heikkoja sähkömuutoksia, mikä auttaa saalistamaan hiekan alla lymyilevää ravintoa. Teoksillaan Sakke Yrjölä haluaa alleviivata, miten meidän tulee suojella luonnon monimuotoisuutta mahdollisimman paljon.

Sakke Yrjölä (f. 1972) ser färgglada fiskar med sina skimrande fjäll som juveler. Yrjölä har varit galen i fiskar sedan han var barn. Han gillar både att fiska och att äta fiskrätter. Grafiker-illustratörens arbetsmetod är ganska ovanlig: han fiskar de flesta fiskarna själv, fotograferar dem färska och slutligen ritar och målar dem detaljerat. Yrjöläs akvarellverk är också infografik. Tidigare har han skapat en bok där han har målat alla finska fiskar.

Målningarna i Aalto-universitetets konstsamling visar fiskar från Atlanten som har fångats i Norge. Bland de fiskar från Norska havet finns det arter – såsom blåkäxa (*Velvet belly*, *Etmopterus spinax*) – som använder ett organ som känner elektriska fält för att finna föda. Fiskar som blåkäxa känner av svaga elektriska förändringar, vilket hjälper dem att fånga mat som döljer sig under sanden. Med sina verk vill Sakke Yrjölä understryka hur viktigt det är att vi skyddar naturens mångfald så mycket som möjligt.

Text/teksti: Tiina Pohjalainen

Sakke Yrjölä "Pikkumerikokki / Spotted dragonet"
(*Callionymus maculatus*) 2023, watercolor.
Caught 6/2023 Kristiansand, Agder.
Photo: Mikko Raskinen/Aalto University

Sakke Yrjölä 2023

